

Meisje van me

Colofon

Copyright © 2023 voor deze uitgave
Uitgeverij XL, Deventer

ISBN 9789046314487

NUR 305

Gedrukt op papier met FSC-certificaat

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd
en/of openbaar gemaakt op welke wijze dan ook,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van
Uitgeverij XL, Postbus 583, 7400 AN Deventer

Deze uitgave kwam tot stand in samenwerking met
Uitgeverij Ambo|Anthos, Amsterdam
© 2019 Ilse Ruijters

Alle rechten voorbehouden

Voor meer informatie of bestellen
www.boekenmetgroteletters.nl

Voor Betje, mijn meisje

Vladimir Novikov zat al meer dan zeven uur achter het stuur. Zijn ogen prikten en zijn rug was pijnlijk stram. Naast hem lag Dmitri tegen het portier van de cabine aan te slapen. Zijn mond stond een beetje open, waardoor zijn wangen nog meer ingevallen waren dan anders. Opnieuw verbaasde Vladimir zich over hoe lelijk de man was. In het normale leven kon Dmitri geen enkele vrouw krijgen.

Maar dit was het normale leven niet.

Daarom was die smerige klootzak nu ook zo moe. Het hondje op het dashboard knikte onophoudelijk, de kop los van het lijf.

Vladimir drukte zijn vingers tegen zijn ogen en gaapte. Hij had alle recht zijn bijrijder wakker te maken, ze hadden afgesproken elkaar om de vier uur af te wisselen – hun baas zou het hun nooit vergeven als ze een ongeluk zouden krijgen – maar als hij ergens geen zin in had, was het dat. Hij zou toch alleen maar nerveus en geïrriteerd naast Dmitri zitten, niet in staat een comfortabele slaaphouding te vinden.

Een reclamebord langs de kant van de weg kondigde een wegrestaurant aan dat 24/7 open was. Een war-

me snack zou heerlijk zijn. Pissen. Zijn ogen een paar tellen dichtdoen. Maar er was geen tijd. Dit transport had haast, er werd op hen gewacht. En zelf wilde hij dit ook allemaal zo snel mogelijk achter de rug hebben.

Op het moment dat hij het fantasieloze gebouw waar vrachtwagens voor geparkeerd stonden voorbijscheurde had Vladimir echter al spijt. Het restaurant dat in zijn achteruitkijkspiegeltje verdween was de laatste stop voor de grensovergang. Hij moest nu wel door.

Hij dacht aan zijn zoontje. ‘Papa, toen jullie mij kregen, leefden de dinosaurïers toen nog?’ had die de laatste keer dat hij hem zag gevraagd. Lev was al twaalf, maar had het verstandelijk vermogen van een kind van vier. Hij zat in een tehuis voor kinderen met een verstandelijke beperking. Een duur tehuis.

Als deze rit straks achter de rug was, dan nam hij hem mee naar de dierentuin. Naar de olifanten, primitieve kolossen.

In zijn slaap krabde Dmitri aan zijn ongeschoren wang. Een gore hond, meer was hij niet.

In de verte lichtte de grensovergang al op. In gedachten gaf Vladimir zichzelf een schouderklopje voor zijn doorzettingsvermogen. Het was heel goed dat Dmitri sliep. Mensen die zo lelijk als hij waren werden er altijd uitgepikt.

Met één hand aan het stuur schroefde hij de dop van

de thermoskan en nam hij een slok van de oude, koud geworden koffie. God, wat een bocht. Met een nare smaak in zijn mond sloot hij aan op de rechterbaan: die voor vrachtwagens.

‘Godverdomme.’ Dmitri kwam overeind. Het stilstaan had hem gewekt. ‘Hoe laat is het wel niet? Ik zou een moord doen voor een bed.’

‘We zijn bij de grens,’ zei Vladimir ten overvloede. Dmitri opende het dashboardkastje en haalde er een van de salamiworstjes uit die hij bij hun laatste stop had gekocht. De stank maakte Vladimir misselijk. Hij draaide het raam open en stak demonstratief een peuk op.

‘Paspoort,’ gebod de douanier die hen hielp. Vladimir gaf zowel zijn eigen als Dmitri’s identiteitsbewijs.

‘Wat vervoeren jullie?’

‘Hamburgerbroodjes.’

‘Hamburgerbroodjes?’ De douanier grinnikte – alsof hij de truckers die hij controleerde rankte naar hun lading. IJzerwaren stoer, zachte bolletjes iets voor mietjes. ‘Echt?’

‘Mensen willen toch brood bij hun burger,’ antwoordde Vladimir. Hij overhandigde de douanier de papieren van de lading.

‘Openmaken.’

Het was de ranzige kop van Dmitri die hiervoor had

gezorgd, dat wist Vladimir zeker. Nooit, helemaal nooit meer ging hij een transport met deze achterlijke Tsjetsjeen doen. Die man had 'ik ben fout' op zijn voorhoofd geschreven staan.

'Natuurlijk,' zei Vladimir. Zijn lijf maakte zich klaar om te vluchten, het lukte hem amper om zijn zenuwen te bedwingen, maar uiterlijk bleef hij rustig. Met een hartslag van zeker 180 ontgrendelde hij het ijskoude stalen slot en klapte hij de deuren van de laadruimte open. Een wolk koude lucht waaide hem tegemoet.

De douanier liet zijn zaklantaarn over de muur van dozen glijden. Frozen hamburger buns stond er op de zijkanten. 'Openmaken.'

'Serieus?'

'Ik heb honger.' De douanier lachte sarcastisch.

Vladimir deed zijn handschoenen aan, klom in de laadruimte en pakte een doos van de stapel. Hij veegde het ijs van de bovenkant en zette hem op de grond neer.

'Niet deze.' De douanier had de tijd. Hij liet Vladimir twee rijen dozen afstapelen en koos vervolgens een doos uit het midden uit. Op zijn gemak haalde hij alle rijen in plastic verpakte broodjes uit de doos en toen hij zag dat er geen drugs tussen verstopt waren trok hij een van de zakken open. Het kostte hem moeite het bevroren broodje te breken. Hij had er zijn laars voor nodig.

Ook in het broodje zaten geen drugs. Hij gaf het met aarde besmeurde bolletje terug aan Vladimir en maakte een achteloze beweging. Hij kon weer inpakken en mocht doorrijden.

‘De grafhond,’ vloekte Dmitri toen Vladimir zijn hand opstak en optrok. ‘Zal ik rijden?’

Vladimir schudde zijn hoofd. Dmitri moest zijn muil houden en verder gaan pitten. Het kwam door hem dat ze bijna gepakt waren.

‘Gezellig,’ bromde Dmitri.

Vladimir had niets met hem te maken. Hij werd betaald om dit transport te doen. Niet om vrienden te maken.

‘Misschien kunnen we straks ergens stoppen. Kunnen we het vieren.’ Hij maakte een stootbeweging met zijn heupen.

Vladimir keek zijn bijrijder met opgetrokken wenkbrauwen aan. ‘Nog een keer?’

‘Wat dacht je dan, kameraad.’

Vladimir schudde zijn hoofd en besloot Dmitri de rest van de reis te negeren. Zijn vermoeidheid was door het oponthoud bij de grens totaal verdwenen. Al zou het nog negentien uur duren, hij ging door. Zijn ogen mochten dan haast uit hun kassen vallen van de slaap, hij zou Dmitri niet laten rijden en de controle geven. Hij en hij alleen moest zorgen dat ze hun bestemming zouden bereiken.

**HET LEVEN GEEFT ONS
WAAR WE HET OM VRAGEN**

In haar hand hield Amber de twee roze babysokjes die ze van huis had meegenomen. Niet dat de sokjes die voor Emma klaarlagen niet goed waren, het was meer voor de zekerheid. Stel dat die andere toch net iets te groot zouden zijn, of dat er vannacht eentje was kwijtgeraakt, of dat het opeens heel stom zou staan bij het zachte pakje dat ze Emma aan wilde trekken – allemaal onzinnige gedachten, maar goed, dit was nu eenmaal de tijd van de onzinnige gedachten, om dat te zien hoefde ze alleen maar opzij te kijken naar Tom, die naast haar liep. Hij had haar hand in de zijne genomen en ze voelde zijn warmte door zich heen stromen.

Ze hield van hem: van zijn handen die groot en krachtig waren; van zijn profiel: een rechte neus, sterke kaak, een hoog voorhoofd; ze hield van zijn onbreekbare persoonlijkheid en zijn daadkracht. Hij was een mannelijke man, zij een vrouwelijke vrouw. Haar hakken klikklakten door de ziekenhuisgang. Een jonge verpleegkundige herkende Tom, hikkelde een 'hallo' en begon ter plekke te blozen. Hij zag het niet, of deed in ieder geval alsof, en Amber was daar